

Sygn. akt I UK 16/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Stanisława P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 czerwca 2010 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 stycznia 2009 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt 1 w części oddalającej
apelację w zakresie początkowej daty przyznania świadczenia i
sprawę w tej części przekazuje Sądowi Apelacyjnemu do
ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 grudnia 2007 r. zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 5 września 2006 r. i przyznającego wnioskodawcy Stanisławowi P. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres 5 lat do dnia 14 marca 2006 r., a także zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 220 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

W sprawie tej ustalono, że ubezpieczony, urodzony w 1955 r., zatrudniony jako mechanik samochodowy, operator wózka widłowego, pracownik fizyczny, w dniu 14 marca 2006 r. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty. Decyzją z dnia 5 września 2006 r. organ rentowy odmówił mu przyznania prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia. Ubezpieczony domagał się zmiany tej decyzji i przyznania prawa do renty, twierdząc, że nie posiada obecnie sprawności fizycznej pozwalającej na wykonywanie pracy robotnika wykwalifikowanego na ogólnym rynku pracy w wymiarze pełnego etatu.

Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych z zakresu neurologii, otolaryngologii, gastroenterologii i medycyny pracy ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy i przyznał mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia na okres 5 lat, począwszy od 14 marca 2006 r.

W apelacji organ rentowy zarzucił naruszenie między innymi art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), sygnalizując, że ubezpieczony pobierał zasiłek chorobowy do dnia 11 kwietnia 2006 r., a zatem zaskarżony wyrok naruszał prawo co daty początkowej przyznanej renty.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że ubezpieczony w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i nie jest zdolny do pracy mechanika samochodowego na ogólnym rynku pracy.

Wyrok ten organ rentowy zaskarżył jedynie w zakresie początkowej daty przyznanego świadczenia, zarzucając w skardze kasacyjnej naruszenie art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez jego niezastosowanie i zbyt wczesne przyznanie prawa do renty. Dlatego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie, że prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia przysługuje od dnia 12 kwietnia 2006 r., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania procesowego wg norm przypisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna „w zakresie początkowej daty” przyznania ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 14 marca 2006 r. jest usprawiedliwiona, ponieważ w rozpoznawanej sprawie wielokrotnie pojawiała się sprawa korzystania przez ubezpieczonego z prawa do zasiłku chorobowego do dnia 11 kwietnia 2006 r.. Na tę okoliczność wskazywał organ rentowy już w odpowiedzi na odwołanie, a także w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji, w której apelujący organ rentowy sformułował zarzut naruszenia art. 100 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach, którego Sąd drugiej instancji nie weryfikował i nie rozpoznał.

Wprawdzie prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia (art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach), to jeżeli ubezpieczony pobiera zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wypłacane na podstawie Kodeksu pracy, prawo do renty powstaje z dniem zaprzestania pobierania tych świadczeń (ust. 2 tego przepisu). Z powyższego nie wynika, że prawo do renty powstaje od daty złożenia wniosku rentowego już dlatego, że świadczenie wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do określonego świadczenia, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym

zgłoszono wniosek (art. 129 ust. 1 ustawy). Oznacza to, że w razie złożenia wniosku rentowego w danym miesiącu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przyznaje się i wypłaca od dnia złożonego wniosku tylko wtedy, gdyby ustalono, że w tym konkretnym dniu zostały spełnione warunki wymagane do przyznania dochodzonego prawa, a ubezpieczony nie korzysta z żadnego z innych wyżej wymienionych świadczeń za czas niezdolności do pracy. W innym razie prawo do renty przysługuje od początku miesiąca, w którym złożony był wniosek rentowy. Natomiast jeżeli w dniu spełnienia wszystkich warunków do przyznania emerytury lub renty osoba uprawniona pobiera zasiłek chorobowy lub inne świadczenie za czas niezdolności do pracy, to ustalone prawo do emerytury lub renty powstaje i może być realizowane z dniem zaprzestania pobierania świadczeń krótkoterminowych (art. 100 ust. 2 ustawy). W konsekwencji istnieje potrzeba zweryfikowania okresu pobierania zasiłku chorobowego i wskazania prawidłowej daty początkowej przyznania świadczenia rentowego, dlatego w zaskarżonym zakresie Sąd Najwyższy wyrokował na podstawie art. 398¹⁵ k.p.c., pozostawiając Sądowi Apelacyjnemu rozstrzygnięcie wniosku skarżącego organu rentowego w przedmiocie kosztów postępowania.